

Bir Annenin Rengârenk Acıları

— çitlembik · 10 Mayıs 2026

Bir Annenin Rengârenk Acıları

Bu Anneler Günü'nde şahsen tanıdığım lâkin hayatına dair hiçbir bilgiye sahip olmadığım bir anneden bahsetmek istiyorum. Renkli giyimiyle, hâl ve tavırlarıyla karşıdan karşıya sevgi bestelediğim biri o. Balıkesir'in tanınmış simalarından biri demek yanlış olmaz. Sosyal medyasında paylaştığı fotoğraflardan ve küçük yazılarından yola çıkarak kaleme alıyorum bu satırları.

Geçen gün tarih 8 Mayıs'ı gösteriyordu. İşte içime işleyen o minik yazılar yeniden karşıma çıktı. Ve siyah beyaz resimler "Yazmalısın Çiğdem" dedi sanki. Yoksa ne gözyaşlarım dinecek ne de gönlüm laftan anlayacaktı.

Altı yıl önce yazdığı satırlar, tarihte bugün yeniden karşısına çıkmış olacak ki aynı fotoğrafları bir kez daha paylaşmıştı. İç sesim bunu böyle söyledi bana. Ve yine başına küçücük bir not iliştimişti. "Bugün tarih 8 Mayıs 1971. Öyle yorgun ve halsizim ki çünkü yeşil gözlü oğlum Ergun Muzaffer Gerçeker'i dünyaya getirdim. Çok sevindik ailecek. Çok sevdim seni oğlum, seni tanıyan herkes de sevdi. Ama Allah seni daha çok sevdi ki verdiği gibi de aldı yanına. Bugün acım gene aynı acı. Evlere sığamıyorum. 49'uncu doğum gününü gene içimde kutluyorum. Oğlum çok özledim seni. İyi ki doğurmuşum seni. İyi ki 23 sene evladım olma zevkini yaşattın bana. Pür nur olsun mekânın. Işıl ışıl ışıklar içinde uyu canımmmm benim. Her zaman içimdesin..."

Ve hiçbir değişiklik yapmadan bu kalpten gelen sözleri sana emanet ediyorum sevgili güncem...

Bu yıl yazılan not ise şöyleydi:

"Bugün 8 Mayıs. Neşe'min davetiyle Necati'li arkadaşlarla içim ayrı dışım ayrı vakit geçirdim. Oyalandım. İyi ki varlar... Canım oğlum evdeyim ve özüme döndüm. Seni anıyorum, hatıralara dalıyorum.

Arkadaşların profesör oldu. Çocukları kocaman oldular. Allah onlara ömür versin. Sonra hayallere dalıyorum. Senin çocukların nasıl olurdu diyorum... Çok zor dayanmak hasretine. Sabır, sabır, hep sabır. Benim kaderim sabretmek. Mekânın cennet olsun canımmmm. Işıklar içinde uyu..."

Bu satırlarda insanın içine ağır ağır çöken bir şey var. Sanki rengârenk bir vitrinin arkasında yıllardır aynı saatte yanan küçük bir kandil... Sönüyor ama alevi hep aynı yerden titriyor.

Yazılarında beni en çok etkileyen şey, acısını dramatikleştirmemesi. Büyük cümleler kurmuyor. "Sabır, sabır, hep sabır" derken bile bir ağıt değil de yıllardır aynı taşı avucunda taşıyan bir annenin yorgunluğu hissediliyor.

Hele şu cümle:

"Arkadaşların profesör oldu.

Çocukları kocaman oldular..."

Bu aslında zamanın en acı tarafı. Ölen kişinin yaşı büyümüyor ama çevresindeki herkes yaşamaya devam ediyor. Oğlunun arkadaşları yaşlanıyor, çocuk sahibi oluyor, meslek sahibi oluyor... Anne ise zihninde hâlâ 23 yaşındaki oğlunun odasının kapısını kapatıp açıyor. Saat ilerliyor ama onun takvimi

ilerlemiyor.

Bir başka dikkat çekici şey de renk meselesi. Çok renkli bir kadın lâkin yaşadığı acılara da rengârenk tutunuyor.

Bazı insanlar yaslarını siyaha gömer. Bazılarıysa tam tersine renklerin içine saklanır. Arkadaş toplantıları, davetler, eski dostlar, fotoğraflar... Bunlar unutmak için değil belki de dağılmamak içindir. Çünkü insan sürekli acının içinde oturursa zihni biraz küfleniyor.

O yüzden “Neşe’min davetiyle...” diye başlayan cümle bile çok şey anlatıyor bana. Kadın kendini hayata sürüklüyor adeta. Sonra eve dönünce “özüme döndüm” diyor. İşte orası çok sarsıcı. Demek ki kalabalık yalnızca geçici bir sığınak.

1971’deki doğum anlatısıyla bugünkü paylaşımı yan yana koyunca zaman bir halka gibi kapanıyor. Bir gün doğuruyor, yıllar sonra aynı tarihte yeniden doğurur gibi hatırlıyor.

“İyi ki doğurmuşum seni” cümlesi de çok güçlü. Çünkü bazı anneler kayıptan sonra “Keşke...” duygusuna düşer. O ise acıya rağmen oğlunun var olmuş olmasını kutsuyor. Bu çok derin bir annelik hâli.

Ve şu tekrar eden ifade:

“Işıklar içinde uyu.”

Bu neredeyse kendi duası olmuş artık. Her yıl aynı kapıya bırakılan aynı çiçek gibi...

Düşününce o yazılar “edebiyat yapmak” için yazılmamış. İnsan bunu hemen hissediyor. Cilalanmış cümleler yok, gösterişli acılar yok. Bir annenin yıllardır kendi içinde aynı kapıyı açıp kapatması var sadece.

Bazen hiç tanımadığımız insanların birkaç satırı gelip bizim içimizde eski bir yaraya dokunuyor. Belki annelik duygusuna, belki kaybetme korkusuna, belki de zamanın acımasız ilerleyişine...

Özellikle şu duygu çok ağır:

Herkes büyüyor.

Hayat devam ediyor.

Ama bir annenin zihninde biri hep aynı yaşta kalıyor.

Bu düşünce insanın içine ince bir kış gibi yerleşiyor.

Bir de oğlundan bahsederken kullandığı dil dikkat çekici. “Profesör oldular”, “çocukları oldu” derken aslında kendi oğlunun yaşayamadığı hayatı hayal ediyor. Bu yalnızca özlem değil; yarım kalmış bir geleceğin yasını tutmak. İnsan sadece kaybettiği kişiyi değil, gerçekleşmeyen ihtimalleri de özlüyor bazen.

Sevgili günce, en çok da “özüme döndüm” cümlesindeki yalnızlık... Kalabalık dağıldıktan sonra eve sinen sessizlik beni benden aldı.

10 Mayıs 2025

H. Çiğdem Deniz